

er stemmende med Retsplejelovens § 597, 2det Stk.

ad § 22.

Paragraffen indeholder Regler om den Fremgangsmaade, som vil være at iagttage af en Person, hvem det paahviler at udrede Bidrag, jfr. § 1, naar han vil forlade Landet for længere eller ubestemt Tid, og ifølge 2det Stk. kommer samme Regel til Anvendelse paa den, der vil kunne blive anset som Fader eller bidragspligtig til et Barn udenfor Ægteskab, selv om Faderskabet eller Bidragspligten endnu ikke er fastslaaet.

De nærmere Regler svarer i det væsentlige til de nugældende i Lov Nr. 130—1908 § 17, 1ste Stykke og Lov Nr. 131—1908 § 11, 1ste Stykke. Af Ændringerne mærkes særlig, at det foreslaas, at Bestemmelsen angaaende Sikkerhedsstillelsen henlægges fra Overøvrigheden til Politimesteren (i København Politidirektøren), og at de samme Myndigheder skal godkende Kautitionerne. Efter Lovene af 1908 godkendes Kautionisterne af det kommunale Raad i Faderens Forsørgelseskommune, hvortil formentlig nu efter Lov om offentlig Forsorg svarer Faderens Forsørgelsessted. Da Sager af denne Art altid maa fremmes med størst mulig Hurtighed, idet de næsten altid først ordnes, naar den paagældende lige staaer i Begreb med at forlade Landet, men standses efter §§ 22—23, har man foreslaaet, at Godkendelsen gives af Politimesteren paa Kautionisternes Hjemsted; med denne vil det altid være let for Fogden, til hvem Begæring om Arrest efter § 23 er rettet, at komme i hurtig Forbindelse, for Eksempel pr. Telefon, og Afgørelsen kan da ventes hurtigere end efter den nugældende Regel, hvortil endvidere kommer, at det allerede efter gældende Ret er Politimesteren (Politidirektøren), der modtager Kautionserklæringen.

ad § 23.

I § 23 findes Reglerne om Adgang til at holde en Person tilbage, naar han vil forlade Landet i Strid med § 22. Retten efter § 23, 1ste Stk. tilkommer enhver bidragsberettiget. Dersom Bidragspligten endnu ikke er fastslaaet, kan ifølge 2det Stk. Retten derimod kun benyttes af Moderen eller den besvangrede Kvinde. I denne Henseende stemmer Reglerne overens med de nugældende Regler i Lov Nr. 130—1908 § 17, 2det—4de Stykke, jfr. Lov Nr. 131—1908 § 11, 2det Stykke, og disse Bestemmelser er ogsaa iøvrigt i alt væsentligt lagt til Grund. Af reelle Ændringer

mærkes, at det udtrykkelig er udtalt, at Arrestens Varighed aldrig kan udstrækkes ud over 9 Maaneder, selv om der paahviler den forpligtede flere Bidragsforpligtelser; efter nugældende Lov kan det være tvivlsomt, hvorledes dette Spørgsmaal skal afgøres. Naar den fastsatte Frist er udløbet, kan der ikke længere lægges Hindringer i Vejen for den bidragspligtiges Afrejse af dem, der forinden hans Arrestation havde Krav paa ham; men hvis han opgiver Rejsen og forbliver her i Landet og derefter paadrager sig nye Bidragsforpligtelser, er det ikke udelukket, at han ved en senere paataent Afrejse kan tilbageholdes af Hensyn til saadanne Forpligtelser.

Ved Lov Nr. 130—1908 § 17, 3die Stykke, er der for det Tilfælde, at Bidragspligten ikke er behørig fastslaaet, fastsat den Begrænsning for Kvindens Ret til at holde Manden tilbage, at kun den Kvinde, der første Gang er besvangret udenfor Ægteskab, har denne Ret. Grunden til denne Begrænsning maa vistnok søges i, at man har ment, at naar Kvinden tidligere har været besvangret, og saaledes maa anses for at være mere usædelig, er hun antagelig mindre paalidelig i sine Angivelser af, hvem der kan være Fader til Barnet, og hendes blotte Opgivende — selv om det er under Ed — bør da ikke være tilstrækkeligt Grundlag til at holde den paagældende Mand tilbage. Denne Afgrænsning er dog ret vilkaarlig, idet man f. Eks. medtager Kvinder, der har været løsagtige, naar de blot ikke tidligere har været besvangrede, uagtet der ikke kan tillægges saadannes Opgivender stor Troværdighed, men udelukker en Kvinde, der kun har staaet i Forhold til een Mand, hvis hun tidligere har været besvangret af ham, skønt Faderskabet i dette Tilfælde maaske er ret utvivlsomt, f. Eks. hvis de har levet sammen som Mand og Hustru. Man mener derfor at komme til et retfærdigere Resultat ved at lade denne Begrænsning udgaa; men til Gengæld bør Fogden i dette Tilfælde til en vis Grad kunne skønne over, om der kan tillægges Kvindens Opgivende Troværdighed, saaledes at han, hvis der foreligger Grund til at betvivle Rigtigheden af hendes Opgivende, kan nægte at hensætte den paagældende i Varetægtsarrest; herved vil det bl. a. kunne komme i Betragtning, om det kan oplyses, at Pigen har været løsagtig, idet hendes Ævne til at erindre Tidspunktet for Samlejerne med de forskellige Konkumbenter da maa anses for svækket.

Ifølge Lov Nr. 130—1908 § 17, 3die Stykke kræves det kun, at Kvinden ved